

POVELJA BANA MATEJA NINOSLAVA
DUBROVNIKU*Dubrovnik, 22. mart 1240. godine*

† U ime Oca i Sina i Svetoga Duha, amin. Ljeto utjelovljenja Gospoda našega Isusa Hrista tisuću dvjesto četrdeseto, mjeseca marta 22. dan, indikta 13, bi htijenje Višnjega, našega Gospoda Boga Isusa Hrista, i ja, veliki ban bosanski Matej Ninoslav po milosti Božijoj, svojim dobrim htijenjem dođoh u Dubrovnik k starim prijateljima, vlasteli i Općini gradskoj. A dođoh sa svojim boljarima, s vojvodom Jurišem, tepčijom Radonjom i bratom njegovim Simeonom, peharnikom Mirohnom, Zabavom, Prodasom, Prijezdom, Safinarom, Slavkom Poljičićem, Gradislavom Turbićem. I nađosmo boljarina kneza dubrovačkoga Nikolu Tonista, i s gore upisanim svojim boljarima kleh se knezu i svoj Općini gradskoj na vječni mir i ljubav, kako se ovdje ispod piše. Ja, Matej Ninoslav po milosti Božijoj veliki ban bosanski, sa svojim boljarima kunemo se Tebi, Nikoli Tonistu, knezu dubrovačkomu, i svoj vlasteli i svoj Općini gradskoj, u Gospoda Boga našega Isusa Hrista i u presvetu Bogorodicu, Djevu Gospu Mariju, i u časni životvorni krst, i u sveta Božija Evandelja, i u svetoga Vlaha, blaženoga mučenika, i u sve svete koji su od vijeka Bogu ugodili, svojom voljom, čistim srcem, s pravom vjerom, bez ikakve obmane, i bez zle misli, da s vama stojim u vječnom i tvrdom miru i u svakoj pravdi. I po zemlji i po vladaniju mojem i mojih sinova da hodite slobodno i prostrano bez ikakve deseštine i bez ikakva, ma kakva davanja. I moji podložnici, moji ljudi i moji časnici, da vas ljube i da vas čuvaju od zla s pravom vjerom. A ako vam neko od mojih podložnika, ili od mojih ljudi, učini nepravdu, da se sudi preda mnom i ja da im dosudim pravi sud. A ako vam ja pravde ne učinim, to neka sam ja kriv. I ako zaratite s kraljem raškim, da vas ne dam, ni vaš dobitak, nego da vas sačuvam sa svim vašim dobitkom. I što se činilo prije i poslije, da se sudi, i da ne bude izma. I da dođem u Dubrovnik, da na me niko ne ustane. Ta ja sam u svojoj zemlji sada, ko hoće iskati, neka ište, jer ja sam rad učiniti pravdu. Ako parnicu ne provedem, neka sam ja kriv. I još ovo: ako tuži Srbin Vlaha, da se sudi pred knezom dubrovačkim, i ako tuži Vlah Srbina, da se sudi pred banom, i kojem drugom Vlahu i drugom Srbinu neka ne bude izma. I ako se neka

nepravda između nas učini, da se ta nepravda pravdom ispravi. A ovaj mir i ovo obećanje da se nikako, nikakvim djelom i ni za koju svrhu da se ne odriješi i da se ne pogazi, nego da bude tvrdo u vijek. I hoću da sve to što je ovdje pisano bude tvrdo u vijek, od mene samoga i od moje djece i od mojih unuka i od mojih podložnika i od mojih ljudi. A ko ovo prekrši, ili ja sam ili moj sin ili moj unuk ili moji podložnici ili drugi ko god moj, da ga Bog obesnaži i sveta Bogorodica i svi sveti i koji su ovdje pisani. Mir Božiji s nama, amin.

O ovom miru i obećanju su dvije povelje: jednu povelju uzeo je ban veliki Ninoslav sa svojim boljarima, a drugu povelju uzeo je knez Nikola Tonisto i Općina gradska.

I neka nema nikakva izma nijednom Srbinu i nijednom Vlaku, osim samome krivcu. Ja, Borislav Vojsilić, kunem se vječni mir i ljubav imati s Dubrovčanima, kako je ovdje ispred pisano.